

סיפור הסתיו

כתב א. קאראלייצי'ב
צייר מ. בילומלינסקיי

"תביא לי ענב, בני" אמרה אמא זמיר חולה לגוזל שלה. הגוזל הסתובב בדשא ורחץ בטל הבוקר. "עוף ילדי וחפש ענב בשל. התחשק לי דבר מה מתוק. אם אוכל אותו, אבריא מהר!" "אני כבר עף, אמא. ואחזור אליך כל עוד הטל רטוב. שכבי בקן וחכי לי."

הזמיר הקטן פרש את כנפיו ועף לכרם של סבא רדויקו. שם הבשילו כבר ענבי גפן צהובים. סבא רדויקו ישב תחת עץ האפרסק ועשה סלים מזלזלי ערבה רכים. מדי פעם הוא הושיט את ידו וקטף אפרסק בשל, אכל אותו ושוב חזר אל עבודת הסל. מאחוריו שכב פח נפט ריק. מפעם לפעם סבא רדויקו דפק בו במקל. כך הוא הבריח ציפורים, כדי שלא ינקרו ענבים.

הזמיר התיישב על ענף, מעל ראשו של סבא רדויקו, ודיבר אליו:
"סבא רדויקו" אמר "תן לי לקטוף גרגיר אחד בשביל אמי החולה. אמא שוכבת בקן ומחכה לי. מותר?"
אבל סבא זקן לא ענה כי לא הבין את שפת הציפורים. דברי הזמיר נשמעו לו כמו שיר.

"הו, כמה יפה שרה הציפור!" נאנח הזקן, דחף את כובעו אחורה וקטף עוד אפרסק. הציפור נבהלה, התרוממה ועפה לקצה רחוק ביותר של הכרם. אשכולות גדולים של ענבים תלויים היו מענפי הגפן. אך הזמיר לא רצה לקחת גרגיר בלי רשות מסבא רדויקו. הוא ירד לארץ והתחיל לחפש בין השורשים, שאולי ימצא שם גרגיר שנפל. תחת שיח ראה ענב אחד שנפל והכה חזק באדמה עד שהתפוצץ. אבל כשהציפור רק ניגשה אליו, נשמע רעש איום. זה סבא רדויקו, שהכה במקל בפח. הזמיר נרתע מפחד ועף חזרה לקן. הוא התיישב ליד אמו וסיפר על אי-הצלחה. "אין דבר, אל תדאג בני הקטן, תביא בפעם הבאה. כשסבא יבצור את הענבים לא יישאר לו על מה לשמור. אז תעוף לשם, תחפש בין השיחים ותמצא גרגירים שנשכחו. אין דבר, קטן שלי" הרגיעה אותו אמא זמיר בעיניה מלאות דמעות. מלא חרטה עף הגוזל ליער, התיישב על ענף של עץ אגוז ונאנח. הוא לא הצליח לעזור לאמא! הוא רצה לספר למישהו על צרותיו, והתחיל לשיר כל כך

יפה, שאפילו אבן לבנה, שעמדה בקרוב, התחילה לבכות. דמעות אבן נפלו על חול וכמעט ודרסו רגלה של נמלה שעברה קרוב. הנמלה קפצה הצדה ובהשתוממות הביטה על האבן. "מדוע את בוכה?" שאלה. "הזמיר ריגש אותי. הוא שר בעצב כזה. אינני יכולה לעצור את דמעותיי." בעיניה העגולות הביטה הנמלה למעלה על עץ האגוז וצעקה "הי, זמיר! מדוע אתה ממיס אבן? ספר לי!" הגוזל ירד מהענף, נעמד לפני הנמלה וסיפר לה הכל. "בגלל גרגיר אחד אתה מתרגש כל כך? אין לך כבר צרות אחרות?" "לא" ענה הזמיר. "אז תיגש לבאר ישנה שליד כרם של סבא רדויקו. שם תמצא לא אחד אלא שני גרגירים. כל יום אחרי הצהריים סבא רדויקו הולך להביא מים. אתמול

הוא לקח לשם אשכול ענבים גדול, כדי לקרר אותו במי הבאר. כשחזר, שני ענבים נפלו מהאשכול לארץ. הרבה זמן לא משתי מהם את עיניי. כל הזמן חשבתי: 'הייתי לוקח גרגיר כזה לקן נמלים שלי' אבל איך! ניסיתי לגלגל אותו - לשווא! ענב כבד ולי אין מספיק כוח. לא הצלחתי אפילו להזיז אותו ממקומו. הם בוודאי עוד שם. לך, תאכל אחד ושני תביא לאמא."

הזמיר עף לבאר ומצא על השביל שני ענבים מתוקים. הוא שמח מאוד, נפנף בכנפיים, תפס ענב אחד, עף לקן הנמלים ושם את הענב ממש בכניסה. אחר כך חזר לענב שני והביא אותו לאמא החולה.